

Bilag til F. t. L. om Kommission, Handelsagentur og Handelsrejsende.

at Kommittenten, hvis han mener, at Kommissionæren i nogen Retning har forsømt sine Pligter, uden ugrundet Ophold skal reklamere, maa formentlig anses tilstrækkelig. Det svenske Udkast har i § 20, 2det Stykke en Henvisning til en i svensk Ret gældende Frist for Fremsættelse af Indsigelser mod Regnskabsaflæggelse i Almindelighed.

§ 14.

I § 14 har man fundet det hensigtsmæssigt at angive Betydningen af, at Kommissionæren „staar del credere“, nemlig at han overfor Kommittenten hæfter som Selvskyldner for Opfyldelsen af den med Trediemand indgaaede Aftale. Man har tillige faaet Lejlighed til ved den valgte Formulering at antyde, at et saadant Ansvar ifølge Sædvane eller Aftale jævnlige paahviler Handelskommissionæren. Fra handelskyndig Side er der endog ytret Ønske om, at det maa blive fastslaaet i Loven, at Handelskommissionæren altid staar del credere, hvor ikke andet er vedtaget. Imidlertid ses der ikke at herske Enighed herom indenfor Handelskredse her i Landet. Man er bleven gjort opmærksom paa, at der findes Former af Salgskommission, hvor Sætningen ikke gælder, saaledes f. Eks. i Kommissionshandelen med Korn, og i Indkøbskommission turde del credere Ansvar ikke være almindeligt. Muligvis beror Formeningen om et almindeligt del credere Ansvar tildels paa en Forveksling med den i Paragrafens 2det Stykke udtalte Regel, at Kommissionæren er pligtig at opfylde Aftalen, naar han ikke meddeler Navnet paa den Tredjemand, med hvem han har sluttet den. Opstillingen af almindeligt del credere Ansvar har da ogsaa mødt stærk Modstand i Norge og Sverige, hvor del credere Ansvar ikke synes at være saa hyppigt som her.

I Paragrafens 2det Stykke bestemmes, at Handelskommissionæren er pligtig at opfylde Aftalen, hvis han ikke i sin Underretning til Kommittenten om Hvervets Udførelse opgiver Navnet paa den, med hvem han

har sluttet Aftalen. Denne Bestemmelse, der ogsaa findes i den tyske Handelslovbog § 384, 3die Stk. er et naturligt Supplement til Reglen i § 7, sidste Punktum om, at Handelskommissionæren ikke er pligtig at meddele Kommittenten Navnet paa den, med hvem han har sluttet Aftale, og den udkræves til Beskyttelse for Kommittenten. Uden den vilde Kommittenten i altfor høj Grad være prisgivet Kommissionærens Fordogtbefindende. Man tænke sig saaledes, at Salgskommissionæren, efter at han tidligere har givet en saadan ubestemt Meddelelse om Afslutning af Aftale, senere, naar Købesummen skulde indbetales, meddeler Kommittenten, at Køberen er en nu ganske insolvent Mand, eller at Indkøbskommissionæren meddeler Kommittenten, at den Vare, om hvis Køb han tidligere har gjort Indberetning, nu er gaaet til Grunde. Mod usandfærdige Meddelelser af saadan Art vilde Kommittenten staa uden Værn. Og selv om denne Kommissionærens efterfølgende Meddelelse maatte være aldrig saa sand, vilde Kommittenten blive slet stillet, hvis han ikke kunde holde sig til Kommissionæren, idet han som Følge af, at han ikke oprindelig har faaet noget Navn opgivet, har været ude af Stand til i Tide at varetage sine Interesser ved rettidige Foranstaltninger. Ved Ordene „i sin Underretning om Hvervets Udførelse“ henvises til den i § 7 omtalte pligtmæssige Underretning. Den Omstændighed, at ingen Opgivelse af Kundens Navn er optaget i en mere tilfældig foreløbig Meddelelse vedkommende Hvervets Udførelse, er ikke tilstrækkelig til, at Kommissionæren ifalder det nævnte Ansvar. Og en kort telegrafisk Meddelelse om Hvervets Udførelse maa kunne suppleres med et i Kontinuation heraf afsendt Brev, som opgiver Tredjemands Navn. Reglen om Kommissionærens Ansvar omfatter ogsaa det Tilfælde, at han opgiver urigtigt Navn paa den Tredjemand, med hvem Aftale er indgaaet. Ligeledes omfatter den det Tilfælde, at i Virkeligheden ingen Aftale er indgaaet; Kommissionæren er i saa Fald pligtig at opfylde en saadan Aftale, som han i sin Henvendelse har an-